

08/02/2015

מנכ"ל משרד הבריאות, פרופ' ארנון אפק

מנכ"לית משרד האוצר, יעל אנדורן

ראש הממשלה, מר בנימין נתניהו

הנדון: קריסת מערכת הבריאות בישראל

שלום רב,

פרויקט "מכתבים לבריאות" הוא יוזמה פרטית של אנשים המבקשים להעלות על הכתב את סיפוריהם האישיים, כדי לחלוק עמכם את התלאות והמצוקה שנגרמו להם בשל חוסר יכולתה של מערכת הבריאות להעניק להם טיפול הולם. במכתבים אלה נפרש בפניכם את הסיפורים הכואבים מבתי החולים, המרפאות, מוקדי החירום ושאר הנציגויות שנמצאות בתחום אחריותו של משרד הבריאות. אנו תקווה שהשיתוף של סיפורים אלה יעזור לכם להבין את חומרת המצב ולפעול במלוא הנכונות והדחיפות כדי לתקנו.

לפניכם סיפורה של ס', על הפחד והצורך הבלתי נמנע לקבל טיפול מידי של רופא תשוש על סף קריסה, שזקוק לכמה ניסיונות חוזרים כדי לבצע בדיקה מכאיבה שעלולה להיות מסוכנת:

"חליתי באבעבועות רוח כשהייתי בת שנה וקצת. אני כמובן לא זוכרת דבר מהמחלה, ובזמנו חשבתי שהיא עברה לגמרי בלי להשאיר מזכרות, חוץ מצלקת קטנה על הפנים.

23 שנים אח"כ, קמתי עם חום ופריחה מוזרה בצד ימין של הגוף. בירור קצר העלה שמדובר בהרפס זוסטר (שלבקת חוגרת). רופאת המשפחה הייתה צריכה רק להציץ בפריחה שמאוד אופיינית למחלה כדי לאשש את האבחנה, וקיבלתי כדורים אנטי-וירליים.

כמה ימים לאחר מכן, הרגשתי מין נמלול באצבעות ומעט בקרקפת. זה עבר מעצמו ולא ייחסתי לזה חשיבות – סתם נרדמה האצבע מבחינתי. מאוחר יותר הגיע הקטע המפחיד. נסעתי הביתה מבילוי עם ידיד, ולא הצלחתי למצוא מילים. כל משפט לקח כאילו נצח. ידעתי שמשהו לא בסדר. בסופו של דבר הגענו למיון של בית חולים בשישי מאוחר בלילה.

חיכינו וחיכינו דרך כל שלבי הקבלה והשאלות. החליטו לעשות לי דיקור מותני כדי לשלול דלקת קרום המוח. מתמחה בנוירולוגיה ניסה פעם, פעמיים (כואבות) ולא הצליח. הוא ביקש מהמתמחה בפנימית, שכנראה היה הרופא הבכיר במיון באותו הזמן, לעשות את זה במקומו. רק שעות אחר כך, בסביבות 5 לפנות בוקר, המתמחה בפנימית התפנה לכך. אני זוכרת את המבט שלו – הוא היה כל כך עייף. הוא כנראה עבד ברצף, או בכמעט-רצף, מהשעה שמונה בבוקר של יום חמישי. ועכשיו היה שישי לפנות בוקר. החלפנו מבטים ואני זוכרת שעברה לי המחשבה בראש, כאילו זאת הבנה הדדית בינינו. שהסכמנו שנינו שהוא עייף, ואני יודעת את זה, ואין מה לעשות. ששנינו מחזיקים אצבעות שהוא לא יירדם עלי באמצע, עם המחט בתוך הגב שלי.

הבדיקה הייתה כואבת מאוד. היא כללה כמה ניסיונות של המתמחה, וניסיונות שלי להיות חזקה ולא לבכות או לרעוד מהכאב כדי לא לזוז. בסופו של דבר המתמחה הצליח ומיד עבר עם העיניים האדומות-מרוב-עייפות שלו למשימה הבאה. אני נשארת לנסות ולהתאושש.

הסימפטומים הנוירולוגיים עברו אחרי כמה זמן ונשארת מאושפזת במחלקה נוירולוגית עם תרופה אנטי-וירלית לזוריד, 3 פעמים ביום. בעשר בבוקר, שש בערב ושתיים בלילה. לתרופה הייתה נטייה "להרוס ורידים", והורידים שלי בעייתיים, מה שהביא להמון המון דקירות וכאב, וירידות לילות למין בשלוש בלילה כי העירוי נדפק וצריך שוב למצוא וריד, והמתמחה שלא ישן צריך לנסות לדקור אותי שוב. המתמחה, זה שלא ממש יודע למצוא ורידים והוא מאוד מאוד עייף. דווקא הוא צריך לנסות למצוא את הווריד הבעייתי שלי. לחפש בשתי הידיים ועל גב כף היד של שתי הידיים ושוב בידיים ולא למצוא. לדקור ולא להצליח. לדקור שוב. והרבה פעמים הוא היה עסוק מאוד. ביליתי לפעמים שעה ויותר במיון, באמצע הלילה, רק מחכה שהמתמחה של נוירולוגיה יתפנה ויוכל להכאיב לי שוב בידיים. למזלי משפחתי הייתה שם איתי בכל רגע, גם בלילות, אחרת יכול להיות שהייתי מתייאשת מהטיפול ומוותרת עליו.

אחרי קצת יותר משבוע מתיש, כואב, ומייאש – השתחררתי מבית החולים. דבר אחד טוב יצא מזה – התחיל הסמסטר (אמנם בשבועיים איחור מבחינתי) ומי היה מאמין שאני אשמח כל כך לשבת בשיעור, אפילו בשיעור הכי משעמם, ואעריך את העובדה הפשוטה שאני לא בבית חולים?"

מאז שנת 1976 לא עודכנה מערכת התקינה הקובעת את מספרי הרופאים, האחיות, מיטות האשפוז ואמצעים חיוניים נוספים בבתי החולים ובמרפאות. משנה זו ועד התקופה הנוכחית, אוכלוסיית ישראל גדלה מ-3.5 מיליון איש ליותר מ-8 מיליון. כל ההבטחות להוסיף תקנים לאנשי צוות ומיטות אשפוז טורפדו בשל חוק ההסדרים ולא מומשו. מסקנות ועדת גרמן משנת 2014 לא מומשו אף הן, עקב פיזור הכנסת והממשלה וקיום הבחירות מוקדם מהצפוי.

ממשלות ישראל לדורותיהן הזניחו את תיק הבריאות. מערכת הבריאות בישראל כבר לא נמצאת "על סף קריסה", היא קורסת בפועל. כעת האחריות נמצאת בידיכם.

אנו, אזרחיות ואזרחי ישראל הסובלים מדי יום כתוצאה מההזנחה המתמשכת, דורשים להציב את שיקום מערכת הבריאות בראש סדר העדיפויות הלאומי, ולייחס לתקציב ולקשיי התפעול של מערכת הבריאות את אותה מידת חשיבות שמוענקים לתקציב ולקשיים של מערכת הביטחון. ההגנה על חיייהם של אזרחי המדינה כוללת לא רק פעילות צבאית, אלא גם את השמירה על תפקודן התקין של מערכות מצילות חיים, מאריכות חיים ותומכות באיכות החיים. אנו נמשיך להזכיר לכם ולהפציר בכם להתגייס למטרה, עד שנראה שינוי לטובה מיושם בפועל.

בציפייה ובתקווה לטיפולכם המידי,

צוות "מכתבים לבריאות"

העתקים:

חברי ועדת העבודה, הרווחה והבריאות בכנסת